സുന്ദരം ഈ പാ രം

--രാജു തോമസ്

ഈ തീരത്തിൽനിന്നു
കാണ്മേൻ മഹാ കർമ്മസാഗരം;
പിന്നിൽ, ജനിദുഃഖ-
വ്യാകുല മഹാജനസഞ്ചയം.

അപാരമല്ലായ്കിലെ,-
ന്തനശ്വരമല്ലായ്കിലും--
ഈ പാരമെനിക്കി-
ന്നപാര,മനശ്വരംതാൻ.

ഓരോ നിമിഷത്തിലും
സജീവം മേവുമ്പൊ-
ളറിയുന്നേൻ ഞാനെത്ര
ഭാഗ്യവാനിഹ മരുവിടാൻ.

ഒരു പൂവിന്റെ ജന്മം-
പോലെത്തന്നെയേ സകല
ജീവജാലങ്ങൾക്കും.
ഉരുവംമുതലങ്ങോട്ടതെല്ലാം.

ചെടി മൊട്ടിടുന്നൂ,
മൊട്ടു വിടർന്നുരാജിക്കുന്നൂ,
ഒടുവിലോ കൊഴിഞ്ഞു
മണ്ണിലലിഞ്ഞുചേരുന്നു.

ചത്തതമരുന്നു മണ്ണി,-
ലെന്നായ്കിലും ഭദ്രമെന്നാക്കി
മർത്ത്യരെ നിത്യരാക്കുവോ
പലേവിധം നിസ്സഹായർ നാം!

ഒരു പൂവിനെപ്പോലെ
സകല ജീവജാലങ്ങളും--
ഓരോന്നിനോരോ
ആയുസ്സും പരിതോവസ്ഥയും.

ഈയലിന്നായുസ്സ്,
മനുജന്റെ, ദേവകളുടെ!
ഓരോന്നിനുമുണ്ടു
വെവ്വേറെ ജൈവഘടികാരം.

ഒന്നുംരണ്ടും വർഷം
നിറുത്താതെ പറന്നങ്ങനേ
ഭുജിച്ചും ഭോഗിച്ചു-
മുറങ്ങിയും പോരുന്ന പക്ഷികൾ...

അതെപ്പോൽ മുന്നി-

ലാഴങ്ങളിൽ ജലജീവികൾ...
എന്മനസ്സിലോ
അതെക്കാളും മഹദാശയങ്ങൾ!

മുന്നിൽ കടൽ--
മഹാവിഷ്ണുവിൽ പാലാഴി;
പിന്നിലോ പരന്നു
കിടപ്പൂ മഹാജനപദങ്ങൾ.

ഇത്തീരത്തു ഞാൻ
മഹാത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിപ്പൂ,
മക്കളാൽ, കലയാൽ,
ഈ സാക്ഷ്യക്കവിവിതയാലുമേ.

നിമിഷേന ജീവിതം
ഘോഷിക്കുമെനിക്കു വേണ്ട
കക്ഷിരാഷ്ട്രീയം, മതം--
അത്യാദിയൊക്കെയും തുലയുമല്ലോ!

എനിക്കിനി വേണ്ട
അനശ്വരതിയിന്നപാരത
എന്നൊക്കെയായ്
വാഴുന്ന വാങ്മയജാലവും വേണ്ട.

(ദയവായി ഉറക്കെ ചൊല്ലിനോക്കുക, ഉറക്കെയുറക്കെ, കവിതയിലെ താളത്തിനായ്. ഞങ്ങടെ ചെറ്റക്കുടിൽപുറത്തുകയറിയിരുന്ന് ഞാൻ പാടിയ ഗാനം... അയൽക്കാരെന്നെ കൂകിവിളിച്ചു... ഞാൻ പോയി ചന്തക്കവലിയിൽ എന്റെ ഗാനം പാടി. ജനം ഇളകിവരുന്നതുകണ്ടോടിയ ഞാൻ എത്തിയതോ ഒരു നഗരചത്വരത്തിൽ. അവിടെ ഞാനെൻ സുവിശേഷം ഘോഷിക്കെ, വരവായ് ഭരണകൂടക്കാവൽക്കാർ. എനിക്കായ് വാദിക്കാൻ ആരും വന്നില്ല. വിധി വന്നു: 'മരണം'. അവസാനം, "ചൊല്ലുക നിന്നുടെ അവസാനത്തെ ആഗ്രഹം." കവി പറഞ്ഞു: "ഈ കവിത ജനത്തിനു നൽകുക." ഒരു കുമ്പസാരം: ശ്രേഷ്ഠകവി ശ്രീ ജയൻ വർഗ്ഗീസിനെതിരെ ഞാൻ 'ഞങ്ങടമ്പല'ത്തിൽ മൃത്യുഞ്ജയത്തിനായ് വെടിവച്ചുഫലിക്കാതെവന്നെഴുതിയത്.)

ഇത്തീരത്തിൽനിന്നു
ഞാൻ കാണ്മൂ മഹാ കർമ്മസാഗരം;
പിന്നിൽ, ജനിദുഃഖ-
വ്യാകുല മഹാജനസഞ്ചയം.

അപാരമല്ലായ്കിലെ,-
ന്തനശ്വരമല്ലായ്കിലും--
ഈ പാരമെനിക്കി-
ന്നപാര,മനശ്വരംതാൻ.

ഓരോ നിമിഷത്തിലും
സജീവം മേവുമ്പൊ-
ളറിയുന്നേൻ ഞാനെത്ര
ഭാഗ്യവാനിഹ മരുവുവാൻ.

ഒരു പൂവിന്റെ ജന്മം-
പോലെത്തന്നെയേ സകല
ജീവജാലങ്ങൾക്കും.
ഉരുവംമുതലങ്ങോട്ടതെല്ലാം.

ചെടി മൊട്ടിടുന്നൂ,
മൊട്ടു വിടർന്നുരാജിക്കുന്നൂ,
ഒടുവിലോ കൊഴിഞ്ഞു
മണ്ണിലലിഞ്ഞുചേരുന്നു.

ചത്തതമരുന്നു മണ്ണി-
ലെന്നായ്കിലും ഭദ്രമെന്നാക്കി
മർത്ത്യരെ നിത്യരാക്കുവോ
പലേവിധം നിസ്സഹായർ നാം!

ഒരു പൂവിനെപ്പോലെ
സകല ജീവജാലങ്ങളും--
ഓരോന്നിനോരോ
ആയുസ്സും പരിതോവസ്ഥയും.

ഈയലിന്നായുസ്സ്,
മനുജന്റെ, ദേവകളുടെ!
ഓരോന്നിനുമുണ്ടു
വെവ്വേറെ ജൈവഘടികാരം.

ഒന്നുംരണ്ടും വർഷം
നിറുത്താതെ പറന്നങ്ങനേ
ഭുജിച്ചും ഭോഗിച്ചു-
മുറങ്ങിയും പോരുന്ന പക്ഷികൾ...

അതെപ്പോൽ മുന്നി-
ലാഴങ്ങളിൽ ജലജീവികൾ...
എന്മനസ്സിലോ
അതെക്കാളും മഹദാശയങ്ങൾ!

മുന്നിൽ കടൽ--
മഹാവിഷ്ണുവിൽ പാലാഴി;
പിന്നിലോ പരന്നു
കിടപ്പൂ മഹാജനപദങ്ങൾ.

ഇത്തീരത്തു ഞാൻ
മഹാത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിപ്പൂ,
മക്കളാൽ, കലയാൽ,
ഈ സാക്ഷ്യക്കവിവിതയാലുമേ.

നിമിഷേന ജീവിതം
ഘോഷിക്കുമെനിക്കു വേണ്ട
കക്ഷിരാഷ്ട്രീയം, മതം--
അത്യാദിയൊക്കെയും തുലയുമല്ലോ!

എനിക്കിനി വേണ്ട
അനശ്വരതിയിന്നപാരത
എന്നൊക്കെയായ്
വാഴുന്ന വാങ്മയജാലവും വേണ്ട.

(ദയവായി-- ഉറക്കെ ചൊല്ലിനോക്കുക, ഉറക്കെയുറക്കെ, കവിതയിലെ താളത്തിനായ്. ഞങ്ങടെ ചെറ്റക്കുടിൽപുറത്തുകയറിയിരുന്ന് ഞാൻ പാടിയ ഗാനം... അയൽക്കാരെന്നെ കൂകിവിളിച്ചു... ഞാൻ പോയി ചന്തക്കവലിയിൽ എന്റെ ഗാനം പാടി. ജനം ഇളകിവരുന്നതുകണ്ടോടിയ ഞാൻ എത്തിയതോ ഒരു നഗരചത്വരത്തിൽ. അവിടെ ഞാനെൻ സുവിശേഷം ഘോഷിക്കെ, വരവായ് ഭരണകൂടക്കാവൽക്കാർ. എന്നെ മോചിപ്പിക്കാൻ, എനിക്കായ് വാദിക്കാൻ ആരും വന്നില്ല. വിധി വന്നു: 'മരണം". അവസാനം, "ചൊല്ലുക അവസാനത്തെ ആഗ്രഹം." കവി പറഞ്ഞു: ഈ കവിത ജനത്തിനു നൽകുക.)